

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Z. K.**

skazanej z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lipca 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Z. K. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 12 września 2016 r. w miejscowości P. gmina O. działając wspólnie i w porozumieniu z J. Z. podając się za pracownika C. i oferując przekazanie darów dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.300 złotych na szkodę K. K., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.;
2. w dniu 14 grudnia 2017 roku w miejscowości M. gmina W. województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. Z. oferując dary na święta dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 3.300 złotych na szkodę Z. A., tj. o popełnienie przestępstwa z

art. 278 § 1 k.k.;

3. w dniu 13 lutego 2018 roku w miejscowości J. gmina O. województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. Z. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.200 złotych, 2 obrączek wykonanych ze złota, 2 pierścionków wykonanych ze złota, naszyjnika wraz z medalikiem wykonanego ze złota, oraz obcej waluty w postaci 520 dolarów kanadyjskich, 80 dolarów australijskich i 60 dolarów amerykańskich o łącznej wartości strat 4.700 złotych na szkodę W. S., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.;
4. w dniu 15 marca 2018 roku w miejscowości B. gmina K. województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. Z. podając się za pracownika C. i oferując przekazanie darów dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 60.000 złotych na szkodę Z. B., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O. uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie I- szym aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie II-im aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie III-im aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie IV- tym aktu oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonej Z. K. w punktach I, II, III i IV wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzeka w stosunku do oskarżonej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł

od oskarżonej solidarnie z J. Z. na rzecz pokrzywdzonej K. K. kwotę 1.300 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonej solidarnie z J. Z. na rzecz pokrzywdzonej Z. A. kwotę 3.300 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonej solidarnie z J. Z. na rzecz pokrzywdzonej W.S. kwotę 4.700 złotych obowiązku naprawienia szkody w całości. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonej solidarnie z J. Z. na rzecz pokrzywdzonego Z. B. kwotę 60.000 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia złożył obrońca skazanej, który zarzucił rażące naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie następujący przepisów postępowania karnego:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutów sformułowanych w treści apelacji dotyczących dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji i w konsekwencji przejęcie niewłaściwych ustaleń faktycznych w sprawie, przede wszystkim poprzez:
 1. odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom Z. K. nieprzyznającej się do udziału w popełnionych przestępstwach jak też oskarżonego J. Z., złożonym w trakcie postępowania przygotowawczego, który potwierdził, że jego żona nigdy nie brała udziału w dokonywanych kradzieżach;
 2. wybiórczą analizę zeznań świadków, poprzez pominięcie faktu iż z zeznań świadków jednoznacznie wynika, że nikt nie rozpoznał oskarżonej Z. K. - w zeznaniach świadków, brak jakiejkolwiek informacji o udziale oskarżonej Z. K. w popełnionych czynach, a z zeznań świadka Z. B. złożonych w trakcie dochodzenia - można wyprowadzić wręcz przeciwny wniosek - wykluczający ją jako potencjalnego współsprawcę przestępstw, co w konsekwencji skutkowało niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku skazującego wobec Z. K. oraz pominięcie dowodów wskazujących na niewinność oskarżonej;
 3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.,

polegające na zaniechaniu wyjaśnienia okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oparcie ustaleń jedynie na przesłance konieczności udziału drugiej osoby w popełnionych czynach zabronionych ze względu na sposób działania sprawców, podczas gdy podstawę powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne nie zaś domniemania i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżona Z. K. dopuściła się zarzucanego czynu wyłącznie w oparciu o dowody o charakterze poszlakowym przemawiające na jej niekorzyść. Przewodniczący w niniejszej sprawie miał obowiązek z urzędu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności i ustalenia prawdy materialnej, w tym wyjaśnienia czy miał miejsce, a jeśli tak to na czym polegał współudział oskarżonej w czynach zarzucanych J. Z. w odniesieniu do każdego z zarzucanych czynów, poprzez przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego w stosunku do współoskarżonej Z. K. lub też przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I Instancji;

4. naruszenie zasady obiektywizmu oraz zasady domniemania niewinności wyrażonej w przepisach art. 4 k.p.k. w tym nakazu badania i uwzględniania okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść skazanej i przyjęcie najmniej korzystnej dla niej wersji wydarzeń i w konsekwencji przyjęcie sprawstwa Z. K. w odniesieniu do zarzucanych jej czynów, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył przekonywujących dowodów winy Z. K., a ze względu na niedające się usunąć wątpliwości zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* prowadzić powinno do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonej i wydania wyroku uniewinniającego względem niej.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w O. i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia Sadu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym”.

Prokurator Rejonowy w O. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej

oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 519 *in principio* k.p.k. kasacja może zostać wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia sformułowane pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Funkcją kontroli kasacyjnej nie jest ponowne, tzn. dublujące kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Analiza zarzutów kasacji, sugerujących nierozpoznanie, czy też nienależyte rozpoznanie zarzutów sformułowanych uprzednio w zwykłym środku zaskarżenia następuje więc – z wyjątkiem przewidzianym w art. 536 k.p.k. – w perspektywie zarzutów apelacji, do których sąd odwoławczy powinien odnieść się rzetelnie i wyczerpująco, bez pominięcia żadnego z nich (art. 433 § 1 i 2 k.p.k.), a następnie dać wyraz swemu rozstrzygnięciu w pisemnych motywach orzeczenia (art. 457 § 3 k.p.k.), z których musi jasno wynikać, dlaczego argumentacja apelującego została podzielona lub zakwestionowana (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2019 r., V KK 249/19, baza orzeczeń Supremus).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy skazanej Z.K. uznać należało, że pomimo zmienionej redakcji, zarówno zarzuty apelacji (błędu w ustaleniach faktycznych, i obrazy przepisów postępowania), jak i nadzwyczajnego środka zaskarżenia (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., art. 458 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k.) dotyczą dokładnie tych samych kwestii, a mianowicie niepogodzenia się skarżącego z ukształtowanym przez Sąd I instancji wymiarem kary oraz przyjętymi ustaleniami faktycznymi. Pomimo więc formalnego powołania w kasacji, jako naruszonych przepisów, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. intencją skarżącego jest wyłącznie próba zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i przyjęcia winy skazanej za zarzucane jej czyny.

W postępowaniu nie doszło także do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Treść pisemnych motywów Sądu Okręgowego w K. przekonuje, iż wywiązał się on ze swoich obowiązków w zakresie kontroli odwoławczej w sposób należyty, wyczerpujący, zaś swą ocenę należycie uzasadnił (zob. s. 3 - 4 uzasadnienia wyroku SO). Podzielić należało trafne stanowisko wyrażone w tym zakresie w pisemnej odpowiedzi prokuratora. Sąd odwoławczy zasadnie nie dopatrywał się wadliwości procedowania Sądu Rejonowego, który należycie rozważył i uwzględnił okoliczności wpływające na wymiar kary i środków karnych, zasadnie nie znajdując podstaw do wymierzenia łagodniejszych sankcji karnych wobec Z. K..

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadne, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto zwolniono skazaną z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.